

[Sigsgaard.]

ansættelse for såvel ægtemand som hustru blev lagt til grund for de fremtidige beskatningsforhold. Det var altså et forslag fra ægteskabsudvalget, som i øvrigt ikke blev særlig diskuteret ved første behandling. Det fremgår af udvalgsbetænkningen, at finansministeren har givet tilsagn om, at han, når arbejdet med tilrettelæggelsen af kildeskatteordningen tillader det — jeg går ud fra, at det vil sige til efteråret, men det er lidt af et spørgsmål — vil lade en arbejdsgruppe nærmere undersøge, hvilke muligheder der foreligger for at indpasse udvalgets forslag om en selvstændig skatteansættelse i kildeskattesystemet. Jeg vil finde det rimeligt, at dette arbejde søges afsluttet så betids, at der allerede fra kildeskattesystemets ikrafttræden pr. 1. januar 1970 kan gennemføres selvstændig beskatning af ægtefæller.

En mindre del af ægteskabsudvalgets forslag, nemlig ophævelse af muligheden for løntilbageholdelse for ægtefælles skat, er tiltrådt af finansministeren, og det vil jeg gerne sige tak for; det er i hvert fald et lille skridt i den rigtige retning.

Hovedindholdet af resultatet af folketingsudvalgets behandling af kildeskatte-lovforslaget finder jeg derimod højst uheldigt. Finansministeren har foreslået og udvalget enstemmigt tiltrådt, at der gennemføres en ordning med hustrufradrag både for udearbejdende hustruer og såkaldt medhjælpende hustruer. Reglerne er komplicerede og vanskeligt administrerbare. De medfører, at forskudsansættelsen skal foretages med væsentligt større nøjagtighed end ellers nødvendigt under kildeskatte-lovens forudsætninger. Vi har i mange år til bevidstløshed hørt fremsat krav om, at der samtidig med et nyt lovforslags fremsættelse skulle meddeles oplysning om, hvad administrationen af loven ville koste, og på denne baggrund kan det ikke være urimeligt at bede om at få oplyst, hvad gennemførelsen af den foreslåede, nye § 37 A vil koste i yderligere administrationsudgifter i alle led af den offentlige administration. Vil administrationsudgifterne være de samme som det beløb, de pågældende familier sparer i skat, eller vil de være større, og i så fald hvor mange gange større?

I øvrigt er skatteforholdene omkring

ægtepar, hvor hustruen er medhjælpende, helt ukontrollerbare efter de regler, der er foreslået. Hvordan agter man i praksis at kontrollere, om hustruen bistår med andet og mere end telefonpasning, sådan som det har været omtalt? Så vidt jeg kan se, er det ganske umuligt. Derfor er der i praksis tale om et næsten generelt skatteenedslag for de selvstændige erhvervsdrivende, og derudover er der altså tale om et stykke beskæftigelsesarbejde inden for den offentlige sektor af fuldstændig uproduktiv art.

Det formål, der ønskes tilgodeset gennem hustrufradraget, kan bedre og lettere tilgodeses på anden måde. Jeg skal eksempelvis nævne en forenkling af det faste lønmodtagerfradrag. Man kunne undlade at nedsætte det i de tilfælde, hvor hustruen har en indtægt, der efter de nugældende regler ville medføre en sådan nedsættelse. En regel efter disse retningslinjer kunne så kombineres med en forøgelse af det faste lønmodtagerfradrag, dels for at opnå samme virkning som man har tilsigtet med § 37 A, stk. 1, dels for at opnå, at flere falder ind under det faste fradrag. Det må nemlig forudses, at et betydeligt antal skatteydere vil have fradrag, der er større end 1.500 kr.

Jeg erkender, at der ved et sådant forslag ikke opnås, hvad der er tilsigtet med § 37 A, stk. 2; men man burde vel vente med at løse det spørgsmål, til resultatet af det bebudede udvalgsarbejde foreligger.

Ud over at være overmåde administrationskrævende er den nye § 37 A ganske stridende mod det system, der gælder i de øvrige nordiske lande, og endnu mere stridende mod de tanker om ægtefællebeskatning, der er nedfældet i foreliggende betænkninger, som er afgivet i de øvrige nordiske lande, og som indeholder de synspunkter, man tænker sig realiseret i de kommende år. Når der er møder i Nordisk Råd, fremkommer der fra forskellig side mange smukke ord om samordning af lovgivningen osv. i de nordiske lande. Ikke desto mindre oplever vi i denne sag, at et næsten enigt folketing — for det må forudses — nu vedtager beskatningsregler, der drejer skattesystemet i den modsatte retning af, hvad den nordiske samordning tilsiger.

Rent bortset fra at reglen i § 37 A, specielt stk. 2, er helt uadministrerbar og